

שבעה צעדים אל היכל האור

לויד ארתור מיקר (אורגנדה)

שבעה צעדים אל היכל האור

מאת אורנדה

(אורנדה הוא שם העט של לוי ארתור מיקר)

Seven Steps to the Temple of Light

By Uranda (Lloyd Arthur Meeker)

First Edition 1936

Copyright Emissaries of Divine Light, P.O. Box 238

Loveland, Colorado 80537 U.S.A.

תורגם לעברית על ידי עציון בקר 1999

Translated into Hebrew by Etzion Becker

סדר מחשב לאה גולדשטיין

קיצור חיי המחבר.

לוי ארתור מיקר, או כפי שהוא ידוע בשמו הספרותי "אורנדה" נולד בשנת 1907 בעיר פרגוסון במדינת איובה, ארה"ב. בגיל 16 עזב את ביתו ועסק במלאכות רבות במשך עשר השנים הבאות. לאחר תקופה של חיפוש רוחני הוא הגיע להבנה עצמית על אודות השליחות שתביא אותו לייסוד תנועת "שליחי האור האלוהי" (Emissaries of Divine Light). את שליחותו ואת השליחות של שליחי האור, אפשר לסכם במלים "לסייע בשיקום הרוחני של המין האנושי".

במשך שנות השלושים והארבעים, הוא נסע באופן אינטנסיבי ברחבי ארצות הברית וקנדה, מרצה וכותב תחת שם העט אורנדה. בסוף שנת 1945 הוא רכש חווה חקלאית נטושה שהפכה להיות למינהלה הראשית של תכנית שליחי האור. לאחר מכן היא כונתה "חוות השמש העולה" (Sunrise Ranch).

ב-1946 הוא אמר: "מהזמן שרכשנו את המקום הזה - חלומי במשך ארבע עשרה שנה - שמתי את דעתי כי על המינהלה הראשית להיות למקום הפועל עד כמה שאפשר על פי התכנית האלוהית, ובאופן מעשי לחלוטין",

לאורנדה היה מטוס קטן עימו שוטט במרחבי צפון אמריקה וכך שמר על הקשר עם הקבוצות הרבות שנוצרו כהענות לדבריו. חשיבות מכרעת להתפתחות הזאת היתה פגישתו עם מרטין סטיל וייסוד הסכמה מוצקה ביניהם.

עד ליום פטירתו כשהתרסק מטוסו בשנת 1954, ניהל אורנדה מערכת של הרצאות מסודרות, ניהל את התפתחות החווה, והשתקע באינספור הפרטים של תכנית "שליחי האור" ההולכת ומתפתחת. כיום נעשה שימוש נרחב בהקלטות ובחומר מודפס בהיקף עצום שניתן באופן מתמיד במשך שנים רבות, במערכות של הרצאות וסמינרים בכל רחבי העולם. התפתחותה של "חוות השמש העולה" מחווה נטושה לקהילה משגשגת ופורחת מסמלת באופן חי את כושר חזונו של אורנדה. התפתחות התכנית של שליחי האור בעולם מהווה מורשת חיה של ההתגשמות המתמשכת של חזון זה.

הקדמה

תפקידנו, כשליחי האור האלוהי, לאפשר לממשות האלוהית להתגשם בעולם השרוי בתוהו ובוהו, כך שבבוא העת אלו שנענו מקרב המוני בני האדם, יחיו בהרמוניה עם נקודת ההתבטאות הקוסמית של הממשות האלוהית שמתגשמת באמצעותנו בעולם. הדרך שבאמצעותה אופן פעולתה זה יתגלה בצורה הטובה ביותר בתוך זוהרה של הממשות האלוהית, תיחשף בבהירות להלן.

הטה את תשומת לבך לקריאה שוטפת של כל שבעת הפרקים של ספרון זה, ולאחר מכן התחל עם הצעד הראשון ביום הראשון של השבוע, כשהינך קורא אותו בעיון בבוקר - ואזי עשה כל מה שנחוץ באותו יום ביחס נכון ובהכרה של אותו צעד. בערבו של אותו יום קרא בו שוב לפני שתיפנה למנוחת הלילה, מקרין את ברכת השמים לאחיק בני אדם. ביום השני, בצע את הצעד השני באופן דומה, עד ששבעת הצעדים יתבצעו בתוך שבוע אחד. וכשהושלם השבוע בצורה זאת, אֶפְשֶׁר ליום הבא להיות ליום מנוחה והתבוננות כללית בכל הצעדים אל היכל האור, ואז יתחיל מחזור נוסף של שבעה ימים שבהם יבוצעו שבעת הצעדים כמקודם. המשיך בצורה זאת שבעה מחזורים, שיארכו שמונה שבועות, ויום מנוחה אחד יהיה בין כל מחזור של שבעה ימים. כמו כן יאפשר הדבר להתבונן בכל צעד בכל יום של השבוע. לדוגמא, אם תתחיל את המחזור הראשון ביום ראשון, הרי שהוא יסתיים בשבת בלילה בצעד השביעי, ומכך שיום ראשון יהיה יום המנוחה שלך, והמחזור השני שלך יתחיל אז ביום שני ויסתיים בליל יום ראשון, וכך יום שני יהיה יום המנוחה לאחר המחזור השני, והמחזור השלישי יתחיל ביום שלישי. חשיבות התוכנית הזאת מתעלה מעבר לאפשרות הסברת חשיבותה. בינתיים ניתן להשתמש בשאר חומרי הלימוד על פי הנטייה הפנימית, וכשהם מתקבלים, הם מאפשרים בכך את ההתעלות באמצעות שבעת הצעדים, כדי שהאדם המאמין יוכל לשכון ממש בהיכל האור.

אחד סבלנות

סבלנות שייכת לטבעו הגשמי של האדם החיצוני. יש כאן התמסרות לרצונה של היישות המופלאה שבפנימיות. נמצא כאן חוסר התעניינות מוחלט ביחס לכל מה שמתרחש בעולם החיצון. בסבלנות אמיתית נגלה את הגישה האמיצה אל מה שהוא בלתי מציאותי: "אין זה מעניין אותי", ובכך האדם החיצוני הינו חופשי מכל ההסתבכויות הרגשיות עם העולם החיצוני, ובהיותו חופשי, הרי שסבלנות מושלמת נמצאת במנוחת הנפש. הניחו לאהבה לזהור מבלי להתחשב בתוצאות.

טבעו הגשמי של האדם, וכמו כן כל שאר הדברים החומריים, הינו תוצאת הממשות האלוהית המוחלטת, ורק מחמת הממשות האלוהית הטבועה בהם הם קיימים. הכחשת הפיזי והחומרי משמעותו הכחשת הממשות האלוהית. כל הדברים החומריים הינם, כשלעצמם, מושלמים. הגוף הגשמי הינו ממשי ונהדר מעבר ליכולת התיאור של המילים - הריהו מופלא מעבר לכל מה שהמין האנושי מסוגל לדמיין. בקרבו מתגלים סודותיו של האלוהים. הכוחות הקוסמיים של היקום פועלים באמצעותו. רק כאשר מתעלמים מהחוקים הקוסמיים של ההוויה נוצר הרוע. האדם המסוגל לשמוח בעולם הגשמי, הרואה יופי בכל הדברים החומריים, ונותר בלתי מושפע למרות שבעולם סביבו הדברים לכאורה אינם מוגשמים בפועל, ומעניק את כל-כולו ללא שום עניין אישי לגמרי, איננו חושק בדבר, אולם נהנה מכל דבר, כך שהוא חי במקור הקוסמי של כל מה שקיים, וחי ממש במרכז הפוזיטיבי של היישות האלוהית הפנימית, הוא הוא האדם היודע סבלנות אמיתית מהי. אין לאדם כזה שום סיבה להתעצבן, משום שהוא חי באינסופיות ההווה התמידי. לגביו לא קיימים ייסורים, משום שכל דבר גורם לו אושר מחמת הזכות שהוא מוצא בו כשרות. הוא איננו מקריב דבר, משום שאיננו צמוד לדבר, איננו מעורב רגשית בשום דבר, אלא חי כל העת בכל מה שיש. זהו האדם החי בסבלנות האלוהית משום שזהו האיש שהפך לשומר הסף במקדש אלוהיו.

כאן תימצא הזכות לשהות כל הזמן בשירות המתמיד של האב הפנימי, כך שהאדם נכון לפתוח את הדלת, כך שהאדון שבפנימיות ישרת את האנושות בכל מחשבה המהדהדת בגוף הגשמי, בכל מילה היוצאת מהפה, ובכל מעשה הבא לידי מימוש באמצעות הגוף. זהו השירות האלוהי, אותו יעניק האלוהים באמצעות כל אדם שיהפוך לשומר הסף במקדשו. מקדשו הוא מקדש האור, גוף האור ממש האופף את האלוהים בכל עת. מי שמתעב את הגוף, שלו או של אחר, מתעב את מקדש האלוהים, משום ש"האינך יודע כי גופך הוא מקדש האלוהים?" סבלנות איננה מחפשת להאשים. בסבלנות האהבה זוהרת.

שניים

שלוות נפש

שלוות הנפש שייכת לטבעו הנפשי של האדם החיצוני, כאן תימצא השלווה המושלמת של היישות המופלאה הפנימית. בשלוות הנפש טמונה הגישה המתמדת כלפי אירועים חיצוניים שבה יכול האדם לומר אל נכון: "אף לא אחד מהדברים הללו מזעזע אותי". שלוות הנפש היא המעלה הנעלה ביותר של האדם החיצוני, משום שכאן קיים חופש גמור מכל הסערות החיצוניות – חופש גמור בנצח שאין לו גבול. בשלוות הנפש נמחות כל תכונות האופי הבלתי רצויות, משום ששום תכונה הרסנית איננה יכולה להתקיים כאן. שלוות הנפש נובעת מקרן השפע של ההכרה העילאית. הניחו לאהבה לזהור, ללא שום מחשבה על תוצאות.

הנפש החיצונית של האדם חיונית לגאולתו, אולם זוהי המלכודת המונעת בפני האדם מלהיכנס פנימה. תפקיד נפשו החיצונית של האדם זה לא לנסות לנהל את ענייני בני האדם, משום שהיא נוצרה כהלכה כדי לשמש כנתיב דרכו היישות המופלאה, היא היא האלוהיות הפנימית, תנהל את כל העניינים ברבדים הגשמיים. כשהיא משמשת חלון פתוח עבור ההוויה האלוהית, הנפש החיצונית הינה מושלמת. כשהנפש החיצונית הזאת שלווה, וכל כולה ממוקדת באלוהיות הפנימית, הינה כחלון פתוח שדרכו ההוד והעוצמה של היישות המופלאה יזהרו לעולם כשירות מושלם למין האנושי. נפש שכזאת מהווה חלון פתוח מבעד למסך, שדרכו אדם עשוי לראות ולדעת את נפלאות השמים, ואת עולמות האור ממש.

נתיב שלוות הנפש הוא נתיבה של היישות המופלאה, משום שמי שנותן את מלוא אמונתו באופן מוחלט באביו הפנימי, הרי שכל מעייניו מופנים אליו, והוא מכיר אותו כמקור הבלבדי; אדם כזה ניחן בשלוות נפש. לגבי אדם כזה הסערות והנחשולים שבעולם חסר בטחון זה כמוהם כאין, משום שהאני האלוהי[□]

□ אני אלוהי: I AM THAT I AM

הפנימי עצמו מבטא את המילה המבורכת: "היה שליו, הרגע", ומנוחת נפש רבה משתררת עליו. נפש שלווה מאפשרת לאורו של הבן האלוהי לחדור פנימה, וכל ענני החשיכה מתפזרים. אדם סבלני יכול להגיע לשלוות נפש, וכאן הוא ימצא את ההכרה העילאית. שלוות הנפש נובעת מהאני האלוהי הפנימי, משקיטה את הגלים המסלפים את הראיה, מסירה את ההרים החוסמים את ההשתחררות, יוצקת את שמן האהבה המרפא על מצחו הקודח של האדם המותש הפונה כעת בכל לבבו אל אלוהיו. זהו ה**נתיב**. לא משנה כמה גדולים יהיו שאיפותיו, מאבקיו, מלחמותיו או מאמציו של האדם להשתמש בכח הרצון של הנפש החיצונית, **שלוות הנפש** לא תהיה לגביו אלא חלום, עד שהאדם המותש יפנה את פניו אל האלוהים וישים את מבטחו ב**יישות המופלאה** שבפנימיותו. או אז הוא יגלה את **השלום**. או אז שלוה תאפוף אותו. או אז תיכנע הנפש החיצונית, ותהפוך לחלון פתוח בשירות האלוהיות הפנימית. **בשלוות הנפש** טמונה המעלה העילאית ובאמצעותה זוהרת **האהבה השמימית**.

שלוש

ההכרה העילאית

ההכרה העילאית מתייחסת לטבע ההתבטאות הרוחנית של האדם החיצוני. בהכרה העילאית מצויה ידיעת מה שקיים. בהכרה העילאית קיים וויתור מושלם, משום שבמצב זה האדם המבורך פוסק להתאוות לדבר כלשהו, וכל ההשתוקקויות נעלמות. לא קיים כאן שום מאמץ להשיג, להיאבק או לטפס, משום שהאדם המבורך איננו פועל כלל לשם תמורה. אם לא נעשה דבר כדי להשיג מה שמכונה תגמול נאות, או כדי להימנע ממה שמכונה תוצאה רעה, הרי שהאדם המבורך עושה את כל הדברים כהיענות של אהבה טהורה לדחף הפנימי, איננו נותן את הדעת למה שיהיה, אבל חי תמיד בהכרה העילאית של מה שהוזה.

בהכרה העילאית האדם המבורך מודע לגמרי כי כל הדברים החיוניים למימוש התוכנית השמימית המושלמת מסופקים כבר על כל פרטיהם ודקדוקיהם.

כל החכמה הנדרשת על ידי האדם המבורך כבר מוכנה, ומסופקת מיידית מהפנימיות. אם כך גם העוצמה כבר מוכנה; כל הידע כבר מוכן; הממשות האלוהית כבר קיימת; כל הדברים הנחוצים כבר קיימים; משום שכל הדברים הוכנו כבר משחר בריאת העולם, ומעולם לא קרה שבזמן כלשהו מאז שהחל העולם, שהם לא היו זמינים.

בהכרה העילאית קיימת הידיעה המוחלטת על אודות נוכחות היישות המופלאה בפנימיות. ההכרה העילאית חושפת את האמת כי בנוכחות האלוהית כל הדברים קיימים. ההכרה העילאית של הנוכחות האלוהית מוכיחה את האמת המתירה את אסורי האדם. ההכרה העילאית היא הדרך של החופש המוחלט בהוויה האלוהית, שבה אין שום מחסור או מיגבלה. ההכרה העילאית יודעת, ויודעת על נכונה, וכך היא מאפשרת לאדם המבורך להתנשא אל הביטחון המוחלט. האדם המתמסר לרוח המילים השמימיות: "עמוד איתן ודע כי אני הוא האלוהים", הוא האדם המגלה כי ההכרה העילאית מתרחבת באמצעות היישות המופלאה שבפנימיותו. האדם המתבונן בתוככי עצמו ללא מורא,

מתוך הכנעות גמורה, ואיננו נשען על שום מקור פרט להווייה האלוהית הפנימית, משוחרר מכל מעורבויות רגשיות חיצוניות, נהנה מכל הדברים ומכיר תודה על כך, מאפשר לאהבה לזהור בכל מחשבה, מילה ומעשה, מוכוון על ידי ההווייה האלוהית לשירות אמיתי, הוא הוא האדם המתנסה בהכרה העילאית, משום שכאן שוכנת ההארה, ומה שמבשיל מכך היא הידיעה "אני הוא האלוהים". האדם המאוחד עם היישות המופלאה שבפנימיות, האדם שהוא הוא האחד שבו האדם הנענה נהפך לאני האלוהי, ובכך חווה את ההכרה העילאית של מקומו ותיפקודו הנכונים בתכנית האלוהית ותחת השגחת האלוהים, אשר שלח אותו.

ארבע ביטחון

ביטחון מתייחס לתפיסתו הראשונית הישירה של האדם החיצוני את ההוויה של היישות האלוהית הפנימית, וזה מה שנובע מההכרה העילאית ומולד על ידי הזוהר השמימי. כשחֲדָלָה תחושת ההתבדלות והאדם נוכח בקיום האחדות, **ביטחון** הינו וודאי, משום שהאדם המבורך יודע כי כל הדברים זמינים, ומתוך הענות מלאה אל היישות המופלאה שבפנימיות, האדם החיצוני פועל עם תודעה של יישות אלוהית. כאן נמצא מה שמאפשר התבטאות מושלמת על פי התוכנית המושלמת, משום שכאן טמון מה שמכונה אמונה. האדם המבורך יודע תמיד את הביטחון המוחלט השוכן בהוויה האלוהית של היישות המופלאה, אולם אין זה יכול להיות ידוע למי שלא הגיע להכרה העילאית על אודות ההוויה האלוהית. בביטחון שכזה כל פעולה הינה מתואמת עם החוק המושלם שאיננו יכול להיכשל, וכל מילה המבוטאת מתוך ביטחון שכזה, תגשים אל נכון את הדבר שאליו היא נשלחה. האדם שהתמלא בביטחון יודע אמונה מהי, אולם מי שלא התמלא בביטחון איננו מכיר את רוח הביטחון אלא את המילה בלבדה, ולכך אין שום השפעה.

ביטחון פנימי הינו מוחלט, איננו מפקפק, מרוכז כולו בחוק הנצחי של ההוויה, פועל ללא היסוס, חושב ללא מורא, ואין בו חוסר וודאות לגבי מה שקיים. בביטחון אין מחסור ואין מיגבלה, משום שכושר ההבחנה איננו מוגבל למה שנראה בעיני הבשר או הידוע לנפש של בשר ודם.

הביטחון הפנימי איננו מגיע ממאמצי הנפש החיצונית להשתמש במה שמכונה כח הרצון, וכמו כן זה לא יימצא בחזרות אינסופיות של מה שנקרא הצהרות, משום שהמקור היחידי לביטחון כזה הוא הוא היישות המופלאה שבפנימיות. כשהנפש החיצונית הסתלקה מכל רצונותיה והשתוקקויותיה, הרי שהיא נאפפת בשלווה נפשית, ומתוך שלווה הנפש מגיעה ההכרה העילאית בהוויה של היישות המופלאה. כשמתוודעים אל ההוויה, הרי שהדברים מתגלים במלואם בקרב אותה הוויה, ומתוך אמון מלא שכזה ביישות המופלאה נובע הביטחון. מבורך

הוא האדם המתמסר בצורה כזאת וחי בהוויה, משום שהוא למד
לאפשר לאהבה לזהור.

חמש הזוהר השמימי

הזוהר השמימי הוא קרן השפע של החיים, והוא מתייחס להיכל האור. הזוהר השמימי הינו זריחת היישות המופלאה, והזוהר השמימי קיים לעד; אולם שום אדם לא יכול לדעת את הזוהר הזה עד שיאפשר ליישות המופלאה להתבטא כחפצה.

הזוהר השמימי הוא המהות המתפשטת לעד של היישות המופלאה כפי שהיא מתגלה בגוף האדם. הזוהר השמימי הוא ההוויה האלוהית שאפשר לראותה בעולם של דברים גשמיים, כך שהמצב האלוהי יתוודע לאדם.

הזוהר השמימי הינו הרוח והמהות של שירות בלתי אנוכי. שירות כזה איננו מוענק כדי לקבל תגמול, וכמו כן איננו שואף לתוצאות, משום שהוא יודע שהפירות יבואו באופן טבעי כתוצאה של הזוהר השמימי. זהו החוק הקוסמי ולא ייתכן אחרת. מה שקיים, הינו קיים ללא ביקוש, ניסיון או מאמץ, משום שהוא קיים. מה ששוכן בדבר שקיים, הוא זה שבו הדבר שוכן כל עוד הוא שוכן בו. לשכון תמיד בהכרה העילאית של ההוויה האלוהית, בביטחון מלא שההוויה של היישות המופלאה הינה זה מה שקיים, ומשמעותה זה להיות זוהרה של ההוויה. כשהאדם משרת תמיד באמצעות הזוהר השמימי, ומעניק את החיים המניבים פירות בשלים, הרי שהאדם המבורך שהגשים את ההוויה של היישות המופלאה מתמזג עם הזוהר השמימי ובכך הופך להיות "משרת האל", וממש נהיה לנתיב עבור הזוהר השמימי של היישות המופלאה שבפנים.

הזוהר השמימי איננו נובע מהשימוש בכח הרצון של הנפש החיצונית, ואין זה בא "ממאמציו" של האני החיצוני. מה שמתבצע באמצעות כח הרצון איננו אלא קליפה ריקה ואיננו מכיל את המהות והרוח הגורמות לפעולה להביא לידי תוצאות מושלמות. ראו, האני החיצוני מגיב אל זוהרה של ההוויה, ובכך מתוודע למצב של שלימות שמקודם לא היה ידוע לו. לפיכך ברור לגמרי כי מודעות ראשונית זאת איננה באה כתוצאה ממאמצי כח הרצון החיצוני, משום שזה איננו מכיר את הממשות עד שיגיב באופן תת מודע לזוהר השמימי הפנימי. עם כושר ההבחנה

הנפש החיצונית מקבלת את הרעיון שהיא חייבת לעשות משהו כדי להשיג את הדבר שהיא נעשית מודעת לו, והיא מייד מתחילה "לנסות" בדרכים שונות "להשיג" את מה שהיא חושבת שאין לה, ומהרגע שמתחילה פעילות עצמית כזאת של הנפש החיצונית, ההתקדמות אל היעד פוסקת, משום שהפעילות העצמית של הנפש החיצונית הינה מה שמונע מהמין האנושי מלהיטמע בזוהר השמימי. כשהנפש החיצונית רואה שהמודעות איננה באה ממאמץ כלשהו שלה, ושלמעשה אין היא יכולה לעשות דבר בנוגע לכך, הריהי נכונה לעמוד איתן ולהתרכז באל האחד הפנימי, כך שתגובה בלתי מופרת תתמיד באמצעות שדה התודעה של הנפש החיצונית באותה קלות ובאותה יעילות כמו שההיענות התרחשה בשדות התת מודע של היישות הגשמית. בכך חדלה הנפש החיצונית מלהיות פעילה מכח עצמה, והיא נעשית פעילה במרץ רב תחת ההכוונה והדחף של העצמיות האלוהית ונענית במלוא הלב לרצונה של העצמיות הפנימית, משום שכאן טמון הסוד: "אבינו שבשמים, יעשה רצונך ולא רצוננו".

האדם שחדל לפעול ככפוף לרצונה של הנפש החיצונית, ונשאר מרוכז באל הפנימי, מתחיל לפעול מייד בכפיפות לרצון האב האלוהי, המתגלה כזוהר השירות הבלתי אנוכי. או אז רואה האדם המבורך בכל מה שנחוץ, במיגבלות, במחסור ובמהומה שבעולם החיצוני, כנתיבים או מנהרות, של שירות זוהר. וכשהוא מצוי בהרמוניה שכזאת עם האל הפנימי, האדם המבורך נעשה פעיל ומלא מרץ כשהוא מתבטא בצורה נכונה בכל מחשבה, מילה ומעשה, משום שהדחף המכווין והעוצמה שבכל מעשה ופעולה שלו מהווה את זוהרה של היישות המופלאה, ואת האב האלוהי שבפנימיות ממש.

הזוהר השמימי קורן מהאדם המבורך המאפשר ליישות המופלאה לפעול דרכו בכל מה שמתבצע, משום שאז האני החיצוני איננו פועל מכח עצמו, אלא הוא מהווה את התפשטות הפעילות הנצחית והמושלמת של היישות המופלאה. ובהענותו כך אל הזוהר השמימי, האדם המבורך מתמזג עם הזוהר ומתעלה בכך לאחדות סופית עם היישות המופלאה - אלו הם החיים הנצחיים. הניחו לאהבה לזהור.

שש חכמה

חכמה היא הידיעה הפעילה של האדם היודע. חכמה הינה המהות הפעילה של השכל האלוהי השייך ליישות המופלאה. בחכמה אין פיקפוקים או צל של חרטה, משום שבחכמה טמונה הידיעה המודעת של הממשויות הנצחיות, מזווגת עם הזוהר המתמיד של ההוויה הנצחית.

השכל החיצוני איננו מסוגל לדעת את החכמה מכח עצמו, אולם החכמה שופעת בחופשיות באמצעות הנפש החיצונית כשהאדם המבורך חי באחדות זוהרת עם היישות המופלאה. האדם העסוק תמיד בחכמה הוא זה שחדל מפעילות מכח עצמו כדי לחיות לנצח בהוויה הזוהרת של אביו האלוהי.

האדם הפועל לפי תכתיבי השכל, ואין זה משנה באיזו כמות ידע חיצוני הוא יתרברב, אדם כזה מגיע למבוי סתום, ומגלה כי מעשיו משוללים ממה שהינו אמיתי ועומד לעד. מי שפועל תחת הכוונת האני האלוהי, החי בשלווה החיצונית המאפשרת את הפעילות הפנימית, הוא זה היודע כי הידע קיים, ואין צורך לאחוז בו; כי החכמה קיימת, והחלטות הנפש החיצונית אינן הכרחיות.

האדם המבורך הנהפך לשומר הסף בבית האל הוא זה היודע כי הנפש החיצונית אינה אלא משרתת של האדון. לפיכך הנפש החיצונית איננה מחליטה דבר, איננה בוחרת בדבר, אולם מוצאת את תפקידה בציות לכל הכוונה פנימית. האדון הפנימי מכריע בין כל השאלות, והאני החיצוני פועל בהתאמה. האדון הפנימי פותר את כל הבעיות, והאני החיצוני מאפשר את ההתבטאות הגלויה של התשובה.

החכמה היא מאת האדון שבפנימיות, ומי שלא למד להיכנע לאדונו הוא זה שאין לו חלק בחכמה. חכמה מעניקה הכוונה מושלמת בכל העניינים, ואין זה משנה מה הם, משום שהחכמה משתחררת לפעילות באמצעות האני החיצוני ברגע שזה נחוץ, ולא לפני כן. האדם שיאפשר לחכמה להופיע באמצעותו חייב להכיר תחילה כי אין מיידעים את המשרת על אודות כל התכניות והפעילויות העתידיות של האדון. בהבינו זאת, האדם

המבורך מציית לחכמה המכווניה אותו בכל רגע נתון, ואין הוא מוטרד כלל ממה שיתרחש בעתיד. האדם המבורך יודע כי חכמה מושלמת בדיבור ובמעשה מוענקת ברגע שיש צורך להפגין את הדיבור והמעשה. ביודעו זאת, האדם המבורך מכיר את המהות של אמון מוחלט, ובהיותו בוטח כך, אין לו ממה לחשוש וממה לדאוג. בהיותו מרוכז כל־כולו בארון הפנימי, מגלה האדם המבורך נצחיות ברגע נתון זה, ופועל בהווה באופן הרמוני עם חכמת הארון, הנובעת דרכו כפי שנדרש בכל מצב ומצב. "משום שלא אתה הוא הדובר, אלא רוח אביך היא שמדברת בקרבך" (מתי 10,20). זוהי דרך החכמה. מי שמתכוון לפסוע בדרך הזו חייב לשכון בהכרה העילאית של ההווה, ומגיב בכל מצב לזוהרה של הישות המופלאה. אפשרו לאהבה לזהור.

שבע אהבה

אהבה היא כוחה של היישות המופלאה, ובה טמונה המהות היוצרת. אהבה הינה האש המצרפת שבאמצעותה האני הפנימי יתעלה לאחדות עם האדון הפנימי. לא ניתן לעורר את האהבה באמצעות השכל החיצוני, והאדם המבקש אחר עולמות האור באמצעות הפעילות העצמית של השכל ייכשל לבטח. הציווי הגדול הוא: "אהב את אדוני אלוהיך בכל לבבך, ובכל נפשך, ובכל מודעך ובכל מאודך - זוהי המצווה הראשונה". (המילה "נפש" בתנ"ך משמעותה האדם החיצוני החולף, הכפוף למוות).

אדוני אלוהיך הינו היישות המופלאה שבקרובך וכשאהבתך אליו הינה מושלמת, כך שאתה אוהב אותו ב"כל" ישותך החיצונית, תמצא את עצמך מייד שוכן בהווייתו האלוהית. מי שמתדמה לבני האדם הארציים מבלה את מיטב "אונו" באהבת דברים חומריים. מהבוקר ועד הערב הוא עמל ומתאמץ עבור מה שהוא אוהב, ואהבתו הראשונה היא את גופו, שיהיה לו מזון לאכול ובגדים ללבוש, ואהבתו השניה היא אל משפחתו, כדי שבאמצעותם אהבתו לדברים חומריים תהיה יותר מספקת, ואהבתו השלישית היא לכל מיני דברים המשמשים להתפארות ופרסום כפי שהם מתגלים בדברים חומריים, ואחרי כל זה הוא מדמה בנפשו שהוא אוהב את האלוהים. אדם כזה מבלה את כל זמנו בנסיון לספק את תשוקות הגוף אותו הוא אוהב כל כך, ובסופו של דבר הוא מגלה כי שכרו הוא מוות.

כל עוד ממשיך האדם להעניק את תשומת לבו הראשונית לאהבת עצמו, אין הוא יכול לדעת את אהבת האדון שבפנימיותו, והוא יגלה כי מאבקי החיים ימשיכו לענות אותו יומם ולילה, כל עוד הוא ימשיך לנהות אחרי הוראות השטן של נפשו החיצונית. כל עוד לא ידע האדם ויחיה את המיצווה הראשונה הזו, הוא לא ידע את השנייה, השייכת לאהבת אנשים אחרים. כל עוד לא יחיה האדם ברוח המיצווה הראשונה, הרי שהוא חי במשטמות, צרות עין, מאבקים, מחסור ומגבלות, ולפיכך הסוף הוא מוות. מי שאומר: "עלי להתפרנס, ואין לי זמן לבזבז בנסיון לאפשר

לאלוהים לעשות משהו", אומר למעשה: "אני אוהב את עצמי ודברים חומריים כל כך עד שלא נשאר מקום לאהוב את האלוהים". אדם כזה מדמיין בבערותו כי על מנת לאהוב את האלוהים חייבים לשכוח את כל הדברים החומריים ולשקוע בחיי פרישות חסרי ערך. **האדם המבורך**, שנכנס פנימה, יודע, ויודע אל נכון כי הוא יודע, כי מי שאוהב את אדוניו האלוהים בכל מלוא ישותו, בתחילה בסוף ותמיד, הוא זה שהינו פעיל הרבה יותר מקודם, משום שכל רגע מלא בהרפתקאות מופלאות **בזוהר האהבה**. הוא יודע כי **חכמה ועוצמה** עומדים לרשותו בכל מצב, וכי הוא לא יתנסה במחסור או במיגבלות, הוא זה היודע להנות באמת מכל הדברים החומריים המופיעים בחייו, וכל הוויתו שופעת שמחה וחדווה. אדם כזה יודע כי **האהבה** הינה קשוחה ובלתי מתפשרת כמות שהיא עדינה. הוא יודע כי **האהבה** היא עזת נפש ואמיצה משום שהיא נכונה **לשרת** מתוך רוח **השרות** האמיתי. הוא יודע כי **האהבה** הינה **חוק מוחלט** הפועל תמיד בכל המצבים, וכי אין לה דבר עם האהבה והנדיבות לכאורה החלשלושים ומגוחכים שבהם מתפארים בני אדם ארציים. הוא יודע כי **שרות** מתוך אהבה אינו מצפה לעולם מאף אחד להיהפך לאסקופה הנדרסת על ידי אחרים, וכי הוא יודע כי רוב מה שמכונה בעולם כשירות, נעוצים שורשיו באנוכיות ובמניעים כמוסים. אדם כזה איננו משפיל את עצמו כדי "שנדבותיו יהיו גלויים לעיני האנשים למען יראו".

האהבה היא הדבר הממלא את האדם כשהוא "נולד מחדש", משום שהאדם החיצוני, מכח עצמו, איננו יודע מה זאת **אהבה**. האדם החיצוני מדמיין כי תשוקותיו וחמדנותו האנוכיים הן **אהבה**. עד שלא יגלה האדם החיצוני כי אין הוא יכול לעשות דבר מכח עצמו, וכי מכל מה שהוא מנסה לעשות הוא משיג לא כלום, ואין זה משנה עד כמה הוא סבור שמניעיו הם "טובים", רק אז הוא יהיה מוכן להכנע באמת, כך שלאדון תהיה **פתוחה הדרך**. דרך האדון היא **חופש מושלם** בכל הדברים **הנצחיים**, אושר מושלם **בזוהר האלוהי**, ו**אהבה** מושלמת בכל עת.

מי שבאמת מוכן להיכנע, וחדל מכל מאבק ומריבה, הוא האדם המוכן להגיב אל **האהבה**. **אהבה** היא **חוק ההתבטאות** שבכל בן אדם, ומי שחי בהרמוניה עם חוק נשגב זה הוא האדם המתחיל לחיות חיי הדר ואושר, כאן ועתה. קיימת רק **דרך** אחת

שבאמצעותה יכול כל אחד לחיות בהרמוניה עם חוק זה, ובדרך יחידה זו טמונה הצלחה בטוחה ומוחלטת, ולא משנה מיהו האדם, ולא משנה מה הוא עשה או לא עשה, ולא משנה היכן הוא נמצא או לא נמצא. דרך זו טובה למשועבד ולמשוחרר, לעני ולעשיר; משום שאין היא מראה פנים לבני אדם. אין היא יכולה להיקנות בכסף, וכמו כן מעמד או פרסום ארציים אינם יכולים להבטיח אותה. השכלה אקדמאית לא תועיל לגלות אותה, וחסרון של מה שמכונה חינוך איננו מהווה מכשול. אי אפשר להבטיח אותה בכח השכל, והיא נגישה לכל מי שנתיבותיו ומחשבותיו פשוטים המה. מי שמנסה לזכות בה כדי להשיג תמורה או תכלית ייכשל לבטח, גם אם התמורה המבוקשת תהיה מלכות השמים. מעשים טובים לכאורה לא יבטיחו זאת לאיש, ומי ששואף להיכנס פנימה כדי שיוכל לשלוט במישהו אחר ימצא את עצמו בבור צלמוות, גם אם השליטה מבוצעת "לטובת" האדם. ההורה צריך וגם חייב להדריך את הילד עד שיגיע לגיל שבו מחליטים החלטות, בערך בשנתו השתים עשרה, אולם פרט לכך אף אדם לא ישאף לשלוט במישהו אחר, משום שאף אחד איננו בעליו של מישהו אחר. גישה רכושנית כלפי אדם כלשהו, בין אם זה בעל, אישה או ילד, תמנע את הכניסה פנימה.

הדרך היחידה היא דרך התודעה האלוהית[□], ודרך התודעה האלוהית היא ההתמסרות לאדון שבפנימיות. מי שמתמסר הוא זה הנותן תודה לאב האלוהי עבור כל הדברים, ואין זה משנה מה הם, משום שהוא רואה אותם כהזדמנויות נפלאות המאפשרות לאהבה לזהור. זה שמתמסר הוא זה המוכן ורוצה לעשות בשלמות מה שביכולתו לעשות באותו רגע, מבלי להתחשב עד כמה קטן או חסר משמעות זה יכול להיות. מי שמתמסר הוא זה שאוהב לעשות את כל מה שהוא עושה, והאהבה שבאמצעותה הוא עושה א כל הדברים היא הכח המעניק להתבטאותו בטחון ויעילות. דרכה היחידה של האהבה זה אהבה. כשעושים כל מה שאפשר לעשות בזוהר האהבה, הרי שנחווה את מלוא האהבה ונדע את אחדות האהבה. האדם המבורך נמשך אל האהבה כשהוא חי בהרמוניה עם האהבה, ובאהבה הכל מושלם. מי

שעושה דבר כלשהו משום שהוא חש כי הוא "מחוייב", מגלה כי פעולתו לשווא היא. מי שעושה דבר כלשהו משום שמתוך אהבה בלתי אנוכית הוא אוהב לעשות כן, מוצא כי פעולתו מהווה שימחה לאין קץ.

הסוד של כל דבר הוא סוד האהבה, ורק מי שאוהב מסוגל להבין את האהבה. לגבי מי שאיננו אוהב, מילים אלו יהיו ריקות. עבור האדם המבורך האוהב באהבה בלתי אנוכית, מלים אלו יגלו את כל הדבר. דרך האהבה היא אהבה. כדי לדעת את האהבה האדם המבורך מתחיל להתאמן באהבה. דרך התודעה האלוהית היא אהבה. דרך האושר היא אהבה. דרך השלום היא אהבה. דרך הבריאות המושלמת היא באהבה. דרך ההשתחררות מפחד וחרדה היא האהבה. דרך החופש היא אהבה. דרך החיים הנצחיים היא אהבה. ה"אני האלוהי" הוא אהבה. "אהיה אשר יהיה" הוא אהבה. האהבה היא הכל. בלי אהבה אין כלום. באהבה קיים כל מה שהוא נצחי. האהבה חובקת בחובה את הכל והיא הכל. מי שמאפשר לאהבה לזהור בכל רגע שבחיינו, ללא שום עניין בתוצאות, הוא זה שיודע מהי אהבה. לדעת מהי אהבה על האדם המבורך להתחיל לאהוב. מי שאיננו אוהב איננו נאהב, ואין הוא יכול לדעת את האהבה עד שיחל לאהוב. זכרו, האהבה חזקה, אמיצה ובטוחה. אהבה אינה מטה פנים בין בני אדם. אהבה עומדת רגועה ושלווה בכל עת, תחת כל הנסיבות, משום שהאהבה הינה בלתי אנוכית. אהבה איננה מבקשת דבר משום שהאהבה היא כל הדברים. אהבה איננה מתמקחת משום שאין לאהבה צורך בדבר. אהבה לא תהיה בודדה לעולם משום שאהבה היא אחדות עם כל דבר שקיים.

הניחו לאהבה לזהור ואזי תדעו לבטח את האהבה. דרך האהבה היא אהבה.

אָמֵנְרָא[□]

□ אָמֵנְרָא: (Aumenra) ביטוי מיוחד של המחבר בעל משמעות רוחנית עמוקה.